

FELIX & DEN GLEMTE LEGETØJSBUTIK

Om Felix og den glemte legetøjsbutik

TAK fordi du bruger vores undervisningsmateriale! Vi håber at du og dine elever får fornøjelse af det. Vi har selv lavet materialet, men forsiden har vi fået hjælp til i CANVA (www.canva.com).

Denne julefortælling er skrevet til børn med hjælp fra mine egne børn. Den er skabt til at blive læst højt for elever i indskolingen. Vi har også lavet undervisningsmaterialer, så eleverne kan arbejde videre med fortællingen efter hvert kapitel. Materialerne dækker både dansk og matematik - og kan hentes på Bubbleminds.dk eller se mere på <https://www.instagram.com/laererstreger/>

Historien er helt gratis, men hvis du bruger den i skolen, vil vi sætte pris på, at du indberetter til Copydan (Frederik Nim).

Copyright: Al kopiering, analogt og digitalt, af dette materiale eller dele deraf er tilladt i henhold til undervisningsinstitutionens aftale med Copydan Tekst & Node. Kopiering, der går ud over begrænsningsreglerne i aftalen med Copydan Tekst & Node, kan alene finde sted efter forudgående aftale med Licensgiver.

Handling

Historien handler om nissen Felix, der arbejder på julemandens værksted. Felix drømmer om mere end bare at lave legetøj, og han får sin chance, da julemanden har brug for en modig nisse til en vigtig mission. Felix skal finde drengen Emil og overbringe ham en helt særlig gave, som er afgørende for byen Snekebøbing, hvor Emil bor.

Umiddelbart burde opgaven være enkel, men det viser sig hurtigt, at det bliver mere udfordrende, end Felix havde forestillet sig. Heldigvis får han hjælp fra sin bedste ven, Vimse, og sammen opdager de, at byen Snekebøbing gemmer på flere hemmeligheder.

Kapitler

Kapitel 1: Julemandens Værksted	3
Kapitel 2: Rejsen til Snekøbing	5
Kapitel 3: Det første spor	7
Kapitel 4: Jagten på Emil	8
Kapitel 5: Skovhytten	10
Kapitel 6: Hemmeligheden	11
Kapitel 7: Den Magiske Yoyo	13
Kapitel 8: Glæden vender tilbage	15
Kapitel 9: Et Knust Hjerte i December	16
Kapitel 10: En Gave til Borgmesteren	18

Kapitel 1: Julemandens Værksted

Det var en stille og stjerneklar aften i Nisseby. Sneen dalede blidt ned over de små, farverige huse. Lysene blinkede i vinduerne, og duften af peberkager og varm kakao fyldte luften. Nissebyen var et magisk sted, hvor alle nisser arbejdede hårdt for at gøre julen til noget helt særligt. Men blandt de glade nisser var der én, der følte sig anderledes. Det var Felix.

Felix var en lille nisse med et stort hjerte. Han havde en rød hue, der sad lidt skævt på hovedet, og hans hvide skjorte var altid plettet af maling og lim fra alt det legetøj han arbejdede med. Selvom han elskede at lave legetøj i Julemandens værksted, drømte han om noget mere. Noget spændende. At gøre en forskel.

“Felix! Kom nu!” kaldte hans bedste ven Vimse, der var ved at tabe en stor bunke træklodser. Vimse var klodset, kom altid i uheldige situationer, men han havde et stort smil og var altid klar til at hjælpe sine venner. “Vi skal gøre gaverne klar til juleaften!”

Felix nikkede, men kunne ikke lade være med at kaste et blik ud af vinduet. “Jeg kan godt lide at være værkstedsnisse, men jeg vil gøre en forskel,” sagde han drømmende.

Vimse rystede på hovedet og sagde “En værkstedsnisse kan gøre forskel for en hel by!”

Lige i det øjeblik åbnede døren til værkstedet sig, og Julemanden trådte ind med et stort, gammelt kort. Hans ansigt var alvorligt, og hans øjne glimtede bekymrende. “Nisser!” sagde han, “jeg har brug for hjælp.”

Julemanden plejede aldrig at forlade sit kontor tæt på jul; han havde travlt med at planlægge. Nisserne samlede sig omkring ham, nysgerrige efter, hvad der var så vigtigt. Julemanden pegede på kortet. “Vi har modtaget en besked fra den lille menneskeby Snekøbing. Julestemningen er truet.”

Han pegede på en særlig fin gave. “Den skal leveres til Emil, som altid har spredt glæde omkring sig. Men noget har ændret sig, og han er ved at miste sin juleglæde. Uden denne gave frygter jeg, at julen i Snekøbing vil forsvinde.”

Felix lyttede intenst og kunne mærke spændingen boble indeni. Det lød som en opgave for ham.

“Jeg vil gøre det!” sagde han med beslutsomhed.

Vimse så på sin bedste ven og sagde, “Jeg vil også med!”

Julemanden så på Vimse med et eftertænksomt udtryk. "Øhhh Vimse, du kan ikke rejse med. Jeg har brug for dig her. Det er vigtigt, at du... øh... smører kanen."

Vimse lyste op ved tanken om at få en vigtig opgave. "Jeg elsker at smøre kaner! Jeg skal nok gøre det godt!"

Felix greb gaven, som han skulle levere, og gjorde sig klar til at tage afsted. Julemanden gav ham en sidste advarsel. "Husk, menneskene ved ikke, at nisser eksisterer. Så du må ikke vække for meget opmærksomhed."

Felix trådte ud i den kolde, klare nat, han kunne mærke spændingen boble i maven. Det var nu. "Afsted på eventyr!" sagde han til sig selv.

Han gik langsomt ind på stien i skoven, der førte til Snækøbing. Mørket svandt omkring ham, og han kunne høre lyden af blade, der raslede i vinden. Som han gik, bemærkede Felix, at luften blev koldere, og en mærkelig stilhed lagde sig over skoven.

"Det er underligt stille her," mumlede han for sig selv.

Mens han fortsatte, syntes han at høre en lyd i det fjerne, som om nogen kaldte på ham. Ligesom han var ved at gå videre, blev lyden højere bag sig, og han kunne høre en stemme kalde sit navn: "Felix, Felix!"

Kapitel 2: Rejsen til Snekøbing

"Felix!" "Vente!" lød Vimses stemme fra skyggerne. Felix stoppede op og vendte sig hurtigt om. Der lige bag et stort træ dukkede Vimse op med et grin og lidt sne i håret. "Jeg kunne ikke lade dig tage afsted uden mig. Hvem skulle ellers passe på dig?"

Felix kunne ikke lade være med at grine. "Jeg troede, du var blevet hjemme for at smøre kanen!"

"Jeg smurte kanen sidste år. Det holder nok endnu" sagde Vimse med et stort smil. "Og lad os nu komme afsted og få leveret den gave."

Sammen bevægede de sig længere ind i skoven. Træernes skygger dansede under stjernernes svage lys, og vinden susede blidt gennem grenene. Felix mærkede spændingen prikke i fingrene, da de gik. Det var en stor opgave, og selvom han ikke helt vidste, hvad de ville møde, var han klar.

Vimse gik ved siden af ham og nynnede lavt for sig selv, mens Felix kort kiggede på gaven i sin taske. Det var ingen almindelig gave. Emil fra Snekøbing havde åbenbart brug for denne gave, som på en eller anden måde kunne hjælpe med at bevare byens julestemning. Felix og Vimse skulle sørge for, at gaven nåede frem til ham, så han kunne genfinde julemagien og sprede den videre til byen.

"Vi skal bare finde Emil," sagde Felix, mest for at minde sig selv om opgavens vigtighed.

Efter lidt tid skimtede de lys mellem træerne. De var nået til Snekøbing.

De trådte ud af skoven og ind i byen. Sneen lå tungt på hustagene, og gadelygterne kastede et blødt skær over de næsten tomme gader. Felix stoppede op og så sig omkring. Der var noget, der ikke føltes rigtigt.

"Er det bare mig, eller er der alt for stille?" spurgte han.

Vimse kiggede sig omkring og trak på skuldrene. "Tja, måske er de alle indenfor og drikker varm kakao?"

De gik længere ind i byen og nåede snart torvet. Her plejede et stort juletræ at lyse op og sprede julestemning, men det var bare mørkt. Kun et par få lyskæder blinkede svagt, som om nogen havde opgivet at pynte det.

"Det er her, vi skal finde Emil," sagde Felix, mens han så på det triste træ.

Pludselig trådte en skikkelse ud af skyggerne. En ældre mand med gråt hår og mange rynker betragtede dem med et skarpt blik.

"Jeg hørte, at I snakkede om Emil," sagde han med en dyb stemme.

Felix og Vimse udvekslede forvirrede blikke.

“Ved du, hvor han er?” spurgte Felix forsigtigt.

Manden rystede på hovedet. “Emil er forsvundet.”

Kapitel 3: Det første spor

"Hvad mener du med, at Emil er forsvundet?" Spurgte Felix, men manden var allerede på vej videre.

Felix og Vimse fulgte den ældre mand gennem de snedækkede gader. Pludselig drejede manden om et hjørne, og da de fulgte efter, var han væk. I stedet fik de øje på en gammel butik med et skævt skilt over døren.

"En legetøjsbutik?" sagde Vimse undrende. Butikken så forladt ud. Vinduernes glas var så støvede, at det var umuligt at se ind.

Felix skubbede døren op, og en gammel klokke klingede over dem. De trådte ind i det mørke rum, der var fyldt med gammelt legetøj. Træbiler, dukkehuse og tin-soldater stod opstillet på støvede hylder, glemt af tiden.

"Tror du vi finder Emil her?" mumlede Vimse skeptisk.

Længere inde i butikken opdagede de en dør, der stod halvt åben. Felix gik ind i rummet, hvor endnu ældre legetøj – håndlavede mekaniske figurer, fine spilledåser og smukt udskårne træfigurer. Selvom alt var dækket af støv, var det utrolig smukt.

På en af hylderne lå en stor bog. Felix trak den forsigtigt ned og børstede støvet af. På omslaget stod der med gyldne bogstaver: *Snekøbings legetøjsbutiks regnskaber*.

"Lad os se, hvad vi kan finde her," sagde Felix og satte sig ned på gulvet med bogen.

De bladrede gennem siderne og læste om, hvordan der for mange år siden var solgt utrolig meget legetøj, men som årene gik, blev der solgt mindre og mindre, og det var mange år siden, at der overhovedet var blevet solgt noget som helst.

"Tror du..." sagde Felix, "at julestemningen, der er ved at forsvinde, kan have noget med den her butik at gøre?"

Vimse kiggede rundt på det gamle, smukke legetøj. "Det tror jeg helt sikkert! Og hvad med Emil? Tror du, at det har et sammenhæng?"

Felix nikkede. "Ja, men vi må først finde Emil"

Vimse så tænksomt på Felix. "Men hvordan gør vi det, og hvordan finder vi Emil?"

Felix stirrede på legetøjet og bogen foran dem og sagde. "Jeg tror, jeg har en idé..."

Kapitel 4: Jagten på Emil

Felix og Vimse stod stille i den gamle legetøjsbutik, omfavnet af støvet og mystikken, som omgav dem. Felix kiggede på sin bedste ven og sagde: "Vimse, se dig omkring! Den her butik og alle de gaver, man kan ikke undgå at komme i julestemning!" Hvis der kommer liv i butikken her, kan børnene da ikke undgå at ønske sig legetøj!"

"Det har du ret i, men skal vi ikke først finde Emil?"

I det samme opdagede Felix, at der stod en adresse i bogen "Se!" sagde han og pegede. "Der står skovhuset, skovvej nr. 1! lad os tage derud"

"Det lyder som en plan!" sagde Vimse og gjorde sig klar til at tage af sted. "Lad os finde skovhuset!"

De forlod den støvede butik og begav sig mod skovhuset. Vinden blæste blidt, mens de trådte ind i skoven, og lysene fra byen blev gradvist svagere. Jo længere de gik, desto mere intens blev den kolde natteluft.

Efter et stykke tid nåede de til en lysning, hvor en gammel hytte stod ensom og stille, indhyllet i sne og skygger. "Det må være skovhuset!" sagde Felix med spænding i stemmen.

De nærmede sig forsigtigt døren, der hang på hængslerne, som om den ikke var blevet åbnet i mange år. Felix skubbede den forsigtigt op, og en susende lyd fyldte den kolde luft.

Indenfor fandt de et rum fyldt med gamle minder. Væggene var prydet med håndlavede legetøj, der mindede om det, de havde set i den forladte butik. Der var træfigurer, lange rækker af små biler og fine dukker.

Vimse gik hen til et støvet bord og rørte ved et stykke legetøj, der var blevet efterladt. "Det her må have været et hjem fyldt med kærlighed og leg."

Felix gik rundt i rummet og fandt en gammel kiste, der stod halvåben. Han bøjede sig ned for at se ind, og der blandt en masse gamle ting opdagede han et gammelt fotografi. "Vimse! Kom her!" kaldte han.

Vimse kom hurtigt over til ham, og Felix viste ham fotoet. "Se på bagsiden, der står Emil!" sagde han, og de begge kunne se den glade dreng med et stort smil og en træbil i hånden.

"Det må være ham!" udbrød Vimse. "Det må være vores Emil og sikke en fin træbil, han har i hånden"

Felix lagde billedet tilbage i kisten og tænkte. "Jeg tør vædde på, at den træbil har været med til at gøre ham glad!". "Hvis vi bare kunne finde ham, så han kunne få gaven fra julemanden."

Pludselig hørte de en raslende lyd udenfor, som om noget bevægede sig blandt træerne. Felix og Vimse kiggede på hinanden med nysgerrighed og spænding. "Hvad mon det kan være?" hviskede Vimse nervøst.

"Lad os undersøge det!" sagde Felix, og de bevægede sig forsigtigt mod døren for at se, hvad der gemte sig derude. Spændingen svømmede i luften, mens de trådte ud af døren...

Kapitel 5: Skovhytten

Da Felix og Vimse trådte ud af skovhuset, indhyllede natten dem i en dyb stilhed. Sneen Vimsede blidt under deres fødder, og den kolde luft fyldte deres lunger. Vimse så lettet ud. "Det var sikkert bare vinden, der lavede de lyde," sagde han, mens han forsøgte at børste sneen af sine støvler.

Men Felix kunne ikke ryste følelsen af uro, der sad dybt i ham. "Det føltes ikke som vinden," svarede han og så sig nervøst omkring. "Det er som om, at vi bliver overvåget."

Vimse rystede på hovedet, men Felix kunne se, at hans ven også var usikker. "Måske vi skal gå ind i huset igen," foreslog Felix. "Der kan vi finde ud af, hvad der foregår." De gik ind i skovhuset igen, men Felix følte, at der gemte sig noget ude i skoven.

Felix skubbede døren til skovhuset op. Indenfor mødte dem det samme mørke rum, hvor de før havde fundet så mange glømte minder.

Pludselig kom en raslende lyd fra den anden ende af lokalet. Felix kiggede hurtigt på Vimse, og de udvekslede et nervøst blik. "Var det dig?" spurgte Vimse, men Felix rystede på hovedet.

"Nej, jeg troede..." sagde han, men ordene svandt, da de begge hørte lyden igen. Denne gang var den tydeligere, som om nogen forsøgte at skjule sig.

"Vi må finde ud af, hvad det er!" sagde Felix med beslutsomhed. Han førte an og gik forsigtigt mod lyden. De nærmede sig et mørkt hjørne af huset, hvor kun et svagt lys sneg sig ind gennem vinduerne.

Og der i det dunkle rum så Felix en skikkelse. Det var den gamle mand, de havde set tidligere i Snekøbing. "Hvad laver du her?" spurgte Felix, mens hans hjerte hamrede.

Den gamle mand vendte sig mod dem. Han havde et venligt ansigt, men samtidig så han trist ud. "Jeg har ventet på jer," sagde han. "Der er noget vigtigt I skal vide."

Kapitel 6: Hemmeligheden

Felix og Vimse var ved at dø af spænding. "Hvad skal vi vide?" spurgte Felix, hans øjne lyste af nysgerrighed.

Den gamle mand så på dem med et alvorligt udtryk, som om han vejede sine ord nøje. "Jeg har ventet på jer. Jeg har faktisk ventet i mange år," sagde han endelig. "Da jeg mødte jer på torvet, kunne jeg ikke sige det, for menneskene i landsbyen må ikke vide, at nisser eksisterer."

Felix og Vimse gispede. "Hvordan ved du, at vi er nisser?" udbrød Vimse.

"Jeg blev sendt til Snekeborg for mange år siden af Julemanden for at skabe juleglæde. Præcis som I gør nu," sagde den gamle mand. "Jeg var kun en ung nisse, og jeg fik en kærlig menneskefamilie at bo hos. Min opgave var at sprede juleglæde i hele Snekeborg. Det lykkedes i mange år, og byen var smukt pyntet med lyskæder og dekorationer. Vi boede i det her hus, og alt var lykkeligt..."

Inden den gamle mand kunne afslutte sin sætning, afbrød Felix: "Du er Emil!"

"Ja," svarede manden.

Vimse så forvirret ud. "Du er godt nok et gammelt barn," sagde han.

Felix puffede til Vimse. "Han er jo ikke et barn længere!"

Med en blanding af nostalgi og sorg fortsatte Emil: "Jeg spredte magien gennem min legetøjsbutik inde i byen."

"Men hvorfor er juleglæden forsvundet?" spurgte Felix.

Emils blik blev fjernt, da han tænkte på de gamle dage. "Der var et helt specielt stykke legetøj, som jeg havde fået med fra Julemanden. Det var en mekanisk bil, der stod i butikken, og når børnene legede med den, spredte den julemagi til hele byen."

"Var det bilen på billedet?" spurgte Felix.

"Ja," sagde Emil med et dybt suk. "magien i bilen fik børnene til at drømme og glæde sig." "Men bilen blev ødelagt. Da jeg en decembermorgen åbnede butikken, havde der været indbrud. Der var ikke rigtigt stjålet noget, men træbilen var fuldstændig smadret"

"Uden magien fra bilen ønskede børnene ikke længere legetøj fra min butik. Og uden legetøjet fra min butik begyndte julestemningen at forsvinde. Byen blev trist, og de fleste glemte, hvad julen egentlig handlede om. "Jeg kunne ikke gøre noget for at ændre det, og til sidst blev jeg tvunget til at lukke butikken."

“Jeg har skuffet Julemanden. Jeg kan ikke længere bringe juleglæde til Snekøbing,” sagde Emil med et trist blik.

“Men det er derfor, vi er her,” sagde Felix med glæde i stemmen. “Og jeg tror, jeg ved præcis, hvad vi skal gøre!”

Kapitel 7: Den Magiske Yoyo

Felix indså, at Emil skulle have gaven fra Julemanden. "Emil, jeg tror, vi har noget, der vil glæde dig!" sagde Felix spændt. Emil så forundret ud, men hans øjne lyste op ved tanken. Det var mange år siden, han sidst havde fået en gave, og der var noget i luften, der fik ham til at føle sig håbefuldt.

De tre nisser samlede omkring gaven og åbnede den forsigtigt. Indeni lå en smuk yoyo, der glimtede i lyset fra vinduet. Nisserne undrede sig over, hvorfor Julemanden ville give Emil en yoyo. "Hvad skal vi dog med den?" spurgte Vimse og kiggede skeptisk på den.

Felix rystede på hovedet. "Julemanden ved, hvad han laver. Der må være en grund til, at han gav Emil denne gave." De så på Emil, som holdt yoyo'en op mod lyset. Han smilede, men der var stadig en skygge af fortvivlelse i hans øjne.

"Det er bare en yoyo," sagde Emil, men Felix kunne mærke, at julestemningen spredte sig i sin krop.

"Vi må få butikken klar!" sagde Felix entusiastisk. "Den har brug for liv og glade dage!"

De tre nisser bevægede sig ned mod byen, hvor der stadig var trist og gråt. Gaderne var tomme, og de fleste vinduer var mørke. Der var intet liv at finde, og de kunne næsten høre ekkoet af fortidens julefester.

I legetøjsbutikken lå støvet stadig tykt på hylderne, og det gamle inventar stod slidt og træt. "Vi skal gøre det pænt igen," sagde Felix beslutsomt. "Og så må vi finde ud af, hvordan vi kan bruge yoyo'en." sagde han og lagde den på butiksdisken.

De gik i gang med at rydde op. Felix fejede gulvet, mens Vimse og Emil organiserede legetøjet på hylderne. Latter og små sjove bemærkninger fyldte rummet, mens de arbejdede sammen.

Pludselig hørte de en svag lyd udenfor butikken. "Hvad var det?" spurgte Vimse, mens han kiggede ud af vinduet.

Inden de vidste af det, åbnede døren sig, og en lille pige trådte ind i butikken. Hendes øjne lyste, da hun så de tre nisser arbejde. "Hvad laver I?" spurgte hun nysgerrigt.

Felix smilede til hende. "Vi gør butikken klar til jul. Vil du se?"

Hun nikkede ivrigt og gik hen til disken, hvor yoyo'en lå. "Må jeg prøve?" spurgte hun.

"Selvfølgelig!" sagde Emil med et smil. Pigen greb yoyo'en og begyndte at lege med den. Da hun fik den til at svinge, skete der noget magisk. Små lys blinkede omkring hende, og der var en blid lyd af latter og klokker, der fyldte rummet.

"Se!" udbrød Vimse. "Den virker! Yoyo'en bringer julestemningen tilbage!"

De tre nisser så på hinanden med begejstring. "Vi skal bruge yoyo'en!" sagde Felix. "Den kan hjælpe os med at bringe julestemning tilbage til Snekøbing!"

Og mens pigen fortsatte med at lege med yoyo'en, vidste nisserne, at de var på rette vej. Der var ikke mange dage til jul, så det var med at komme i gang!

Kapitel 8: Glæden vender tilbage

Felix, Vimse og Emil stod i legetøjsbutikken og så på de festlige dekorationer, de havde hængt op. Den lille pige, der havde leget med yoyoen i butikken, var vendt tilbage med sine venner, og de grinede og legede med yoyoen. Rummet var fyldt med glæde, og lyset fra de farverige lyskæder fik alt til at glimte.

“Se på dem!” sagde Vimse og pegede mod børnene, der legede ivrigt. “De ser glade ud. Vi gør virkelig en forskel!”

Felix nikkede og følte en bølge af stolthed. “Ja, vi er på rette vej! Hvis vi bare fortsætter med at sprede glæde, så kan vi virkelig bringe julestemningen tilbage til Snekøbing.”

Emil smilte. “Det har været mange år siden, jeg har set så meget liv i butikken. Det føles fantastisk.”

Som dagene gik, begyndte byen langsomt at forandre sig. Flere og flere børn dukkede op i butikken, og deres latter og glæde fyldte gaderne med lys og farver. Børnene fortalte om legetøjsbutikken til deres venner, og snart blev der hængt guirlander og lyskæder op på husene, mens vinduerne blev pyntet med julesne og farverige dekorationer. Selvom der stadig var meget arbejde at gøre, kunne man mærke en stigende følelse af håb.

“Det lykkedes,” sagde Felix, da de alle tre stod foran butikken og kiggede på den smukke udsmykning. “Vi skal sørge for, at denne jul bliver uforglemmelig!”

“Emil, Emil,” råbte Vimse begejstret! “Vi har fået et brev og det fra selveste borgmesteren!” Emils øjne blev mørke, og hans smil forsvandt. “Felix, Vimse, der er én ting, jeg ikke har fortalt jer,” sagde Emil. Han tog brevet og åbnede det...

Kapitel 9: Et Knust Hjerte i December

Fru Agnes Mørk, byens borgmester, stod i sit kontor og så ud over den sneklædte by. Det var begyndt at blive mørkt, men julelysene fra butikkerne lyste gaderne op med en varm glød. Hun skar en grimasse ved synet. Julen. Den tid på året, hvor alle lod som om, de var glade og glemte alt om deres problemer. Agnes kunne ikke fordrage julen.

Det havde ikke altid været sådan. Der var engang, hvor Agnes elskede julen. Som barn tilbragte hun altid højtiden hos sine bedsteforældre, og de skabte de lykkeligste minder sammen. Hun kunne stadig huske duften af hjemmebagte småkager, bedstemorens varme kram og bedstefarens smil. Han havde en særlig tradition. Hvert år gav han Agnes en gave – et stykke legetøj, som han selv havde snittet af træ. Dukker, små dyr og engang en miniaturevogn. De enkle gaver var mere dyrebare for hende end noget andet, for de var lavet med kærlighed.

Men alt ændrede sig, da hun var ni år gammel. Det år skulle julen have været ligesom alle andre, fyldt med glæde og forventning. Sneen dalede ned udenfor, og familien sad samlet rundt om juletræet. Men Agnes bedstefar dukkede aldrig op. Der var sket en ulykke. En forfærdelig, uventet ulykke, som tog hendes elskede bedstefar fra hende den aften. Agnes ventede forgæves på det lille stykke snittede legetøj, som aldrig ville komme igen. Det knuste hendes hjerte. Fra den dag af ændrede julen sig. Det blev en tid, hun ikke kunne udstå, fyldt med smertefulde minder om tabet og den sorg, der fulgte.

Som voksen havde Agnes for længst svoret, at hun aldrig ville lade sig rive med af julens facade. Hendes første lov som borgmester var at afskaffe julen. Der var den åndssvage legetøjsbutik nede på torvet, som børnene elskede. Efter at have undersøgt butikken havde hun fundet ud af, at der inde i butikken var en helt speciel legetøjsbil, som børnene havde leget med og elsket i årevis. Den bil var blevet symbolet på den glæde, hun så inderligt hadede.

Agnes sørgede personligt for, at legetøjsbilen blev ødelagt. Hun huskede stadig, hvordan den dag, hvor bilen blev knust, stemningen i butikken, og hele torvet ændrede sig. Det var som om den glød, som børnene havde, langsomt forsvandt, og det passede hende fint. I mange år havde det været sådan – ingen rigtig juleglæde, ingen legetøjsbutik, der summede af latter og spænding. Ingen jul.

Men nu havde hun hørt rygter om, at der var gang i legetøjsbutikken igen. Nogen havde tilsyneladende åbnet den på ny, og børnene strømmede tilbage som møl mod en flamme. Det kunne hun ikke acceptere. Hun ville ikke lade det ske igen.

Da hun gik ned ad byens hovedgade, trak hun frakken tættere om sig og så sig om med et kritisk blik. Folk summede omkring med armene fyldt med poser og pakker

og deres ansigter fyldt med glæde. Hun rystede på hovedet og satte kursen mod den lille butik, som hun havde hørt rygter om.

Hun stod foran butikken og kiggede på dens facade. Store, funklende julekugler, kranse med røde bånd og en skinnende stjerne på toppen af døren.

Agnes gik hjem og skrev et brev.

Kapitel 10: En Gave til Borgmesteren

Det var officielt. Butikken var lukket af borgmesteren, og julen var ødelagt! Felix, Vimse og Emil stod udenfor den lukkede butik, og en tung følelse af fortvivelse hang over dem. "Borgmesteren har altid hadet julen," sagde Emil. "Det er som om, at hun har mistet glæden ved julen."

"Vi må gøre noget," sagde Felix beslutsomt. "Vi må på en eller anden måde minde borgmesteren om glæden ved julen."

"Men hvad kan vi gøre?" spurgte Vimse, mens han så sig omkring. Emil kiggede på dem med et lys i øjnene. "Jeg har en idé... men vi skal tilbage til mit hus og lede, og vi skal måske også have noget værktøj frem!"

De skyndte sig tilbage til Emils hus, hvor de begyndte at lede. Efter noget tid råbte Emil: "Her er den. "Vi skal give borgmesteren den her!" Felix og Vimse så på Emil med den gamle ødelagte træbil i hånden. "Kan borgmesteren lide ødelagte ting?" Spurgte Nike.

"Tjaa, jeg havde nu tænkt, at I kunne reparere den. "Har I ikke arbejdet på julemandens værksted?"

Der spredte sig et stort smil på Felix læber. Så havde Vimse alligevel ret, da han havde sagt, "En værkstedsnisse kan gøre forskel for en hel by."

"Den vil være perfekt!" sagde Felix, og de satte straks i gang med at reparere legetøjet.

Da de var færdige, føltes det som om, at der var sket noget magisk. De kunne næsten mærke glæden strømme ind i dem. Med træbilen i hånden vendte de tilbage til Agnes' kontor, nervøse men fulde af håb.

"Men hvordan får vi givet gaven til Agnes?" "Hun vil aldrig tage imod en julegave!" sagde Emil.

"Hmmm," sagde Emil. Vi må bruge vores nisselist.

Agnes var lige kommet hjem fra bageren. Det var fredag, og hver fredag forkælede hun sig selv med en dejlig kage. Hun tog sin frakke af, satte den lille fine æske, med kagen i, på køkkenbordet. "mmm det her har jeg glædet mig til hele ugen," sagde hun til sig selv.

Agnes kiggede på kageæsken og åbnede den. Indeni var der en gammel træbil. Agnes tog bilen op, og en bølge af minder skyllede ind over hende. Hun huskede sin morfar, og hvordan han altid havde smilt, når han gav hende gaverne.

Agnes kiggede ud af vinduet. Noget havde ændret sig inde i hende. Hun tog sin frakke på, og skyndte sig afsted mod legetøjsbutikken.

I de næste dage arbejdede de alle sammen flittigt. Byens børn kom til butikken for at se det gamle legetøj, og folk begyndte at pynte op i gaderne. Agnes, Felix, Vimse og Emil arbejdede sammen, og snart var der en følelse af liv og glæde i hele byen. Julestemningen vendte tilbage.

Da det endelig blev juleaften, var byen forvandlet. Der var lys, klukkende latter, og børnene stod i kø for at få deres ønskeliste opfyldt i legetøjsbutikken. Agnes stod ved vinduet og så på det, hun engang havde troet var umuligt. En varme fyldte hendes hjerte. Det blev den bedste jul nogensinde i Snekøbing.

Et par dage senere vendte Felix og Vimse tilbage til nissebyen. Julemanden ventede på dem med et stolt smil. "Tak for hjælpen," sagde han. "I fik sandelig reddet julen i Snekøbing!"

Felix og Vimse kigge på hinanden trøtte, men stolte. "Nu må jeg hellere få smurt, den kane," sagde Vimse. "Ho ho ho," sagde julemanden. "Smurte du den ikke sidste år? Jeg har nemlig lige fået besked fra Frostkøbing, at der er forsvundet en helt speciel julestjerne. "Jeg har brug for to nisser, der kan rejse ud og finde den."